

ΑΡ Β Β

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΣΙ ΔΙΚΑΙΟΝ καὶ ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΔΙΚΟΝ

ΗΤΟΙ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

ΚΑΙ

Ο ΙΟΝΙΟΣ ΛΑΟΣ,

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΒΡΕΤΟΥ

ΔΕΥΚΑΛΙΟΥ.

Φίλτατοι συμπολίται!

Ἄπο τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1857 μέχρι τέλους τοῦ ἤδη λήξαντος 1859 ἔτους, οἱ ἐπισημότεροι δημοσιογράφοι τῆς Εὐρώπης ἐνησχολήθησαν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑπτανήσου ἀποκαλέσαντες ταῦτα « τὸ Ἴόνιον ζήτημα », ὡς ἐπραξαν καὶ διάφοροι συγγραφεῖς Ἴονιοι.

Δύω, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὑπῆρξαν τὰ αἰτία ἄτινα ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ῥηθέντας δημοσιογράφους καὶ συγγραφεῖς νὰ ὑπερασπίσωσι γενναίως τὰ ἱερά δικαιώματα τοῦ Ἴονίου λαοῦ. α.) ἡ ἀξιωματικὸν νευτος, εἰς τὰ πολιτικὰ χρονικά τῆς πατρίδος μας, συνεδριάσεις τῆς ΙΑ' Ἴονίου Βουλῆς, τῆ 20ῆ Ἰουνίου 1857, καθ' ἣν ὅλοι οἱ βουλευταί, μιᾷ ψυχῇ καὶ μιᾷ φωνῇ, ἐξεφώνησαν τὰς πατριωτικὰς λέξεις « Ἐνωσις μετὴν Ἑλλάδα ». Καὶ β.) ἡ ἑκτακτος ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ ἀποστολὴ ἐνὸς ἐνδόξου, πεπαιδευμένου καὶ φιλέλληνος πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Σὶρ Γλάδστων, ἵνα ἐρευνήσῃ περὶ τῶν παραπόντων τοῦ Ἴονίου λαοῦ κατὰ τῆς Προστασίας καὶ δώσῃ ἐν ὀνόματι τῆς βασιλείσσης Προστάτιδος αὐτοῦ ὅσας μεταρρυθμίσεις ἤθελον ζητήσῃ οἱ Ἴονιοι πολῖται

πρὸς ἐκτιέλεσιν, κατὰ γράμμα, τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογεγραμμένης συνθήκης κατὰ τὴν 5 Νοεμβρίου 1851 μεταξύ τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς συμπαθείας τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν Ἴόνιον λαόν, καταπιεζόμενον ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν ἀντιπροσώπους τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἐνεθάρρυνε ἐτι περισσότερον τοὺς λεγομένους Ριζοσπάστας ἵνα μὴ δώσωσι μηδεμίαν προσοχὴν εἰς τὴν ἐντιμον ἀποστολὴν τοῦ φιλέλληνοσ Σιρ Γλάδστων. Ἐνεκα δὲ τοῦτου ὅσα ἐν γένει ἐγράφησαν περὶ τῆς ἐν Ἐπτανήσῳ Ἀγγλικῆς προστασίας ὑπαγορεύθησαν ἀπὸ τὸ μίσός τινων κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἀπὸ τοὺς κεκρυμμένους σκοποὺς ψευδωνύμων Ριζοσπαστῶν τινων ἵνα ἀπολαύσωσι δημοτικότητα καὶ φανῶσι ζηλωταὶ ἀντιπρόσωποι τῆς πατρίδος των, ὅπως ἡ τύχη αὐτῆς μείνῃ πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς των, διότι ἐν ᾧ λέγονται Ριζοσπάσται, εἶναι φίλοι τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαιρεσίας. Ἐπομένως ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος προφανῶσ συγκρούονται εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα ἀνευ ὠφελείας τινός διὰ τὴν σεβαστὴν καὶ φιλιτάτην ἡμῶν πατρίδα. Ναὶ φίλτατοι συμπολιταὶ! Πιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους μου.

Εὐρισκόμην ἐν Βενετία, ὅτε ἡ Αὐτῆς Μ. ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Σιρ Γλάδστων τὴν ἀκροσφαλῆ ἀποστολὴν του περὶ τῆς Ἐπτανήσου· τὴν δὲ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβον γνῶσιν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, ἔσπευσα, ὡς γνήσιον τέκνον τῆς Ἐπτανήσου, νὰ διευθύνω εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβεν ἐν Κερκύρα δύο ἡμέρας μετὰ τὴν αὐτόθι ἀφιξίν Της, ὡς θετικῶσ γνωρίζω.

Ἐν Βενετία τῆ 4 Νοεμβρίου 1858.

α Ἐξοχώτατε,

α Ἐπληροφορήθην ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἐντιμου ἀποστολῆς, ἣν ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, τῆς ἐξαιρέτου Προστάτιδος τῶν Ἴονίων

νήσων, ἐνεπιστεύθη ἤδη εἰς τὰ φῶτα, εἰς τὴν περίνοιαν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος προτερήματα ἃ εἶναι ἤδη γνωστὰ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

«Ἴόνιος τὸ γένος καὶ συγγραφεὺς τῶν πολιτικῶν ἱστορικῶν συμβάντων τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἰονίων νήσων, τολμῶ νὰ διευθύνω εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα τὴν παροῦσαν ἵνα τὴν ἱκετεύσω ὅπως εὐαρεσθῆθῆ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ δύο ἐφεξῆς πονήματά μου.

1.) Βιογραφικὰ ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδιστρίου. Ἐν Παρισίοις 1837-38, τόμοι 2 εἰς 8ον.

2) Ἱστορικὰ βιογραφικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ Κόμητος Γυίλφορντ Ἰσοτίμου τῆς Ἀγγλίας, καὶ περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ συστηθείσης ἐν Κερκύρα Ἰονίου Ἀκαδημίας. Ἐν Ἀθήναις 1846 εἰς 8ον.

«Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δύο πονήματα, ἴσως ἀγνωστα εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα, περιέχουσι πληροφορίας τινὰς ἀκριβεστάτας, καὶ σπουδαιότατα ἐγγραφα περὶ τῶν Ἰονίων νήσων.

«Εἶμαι, Ἐξοχώτατε, εἰς ἐκείνων τῶν Ἰονίων, οἵτινες μετέβησαν ἐν Ἑλλάδι μὴ δυνηθέντες πλέον νὰ ὑποφέρωσι τὸν συνταγματικὸν δεσποτισμὸν τῶν λόρδων μεγάλων ἀρμοσῶν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Εἶμαι λοιπὸν ὑπήκοος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ, σπεύδω νὰ τὸ εἶπω, εἶμαι ἐναντίος εἰς τὸ φρόνημα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ ἐξαιρουμένης τῆς Λευκάδος, αἱ ἄλλαι νῆσοι δὲν θέλουσι κερδίσει τίποτε. Τοῦτο ἤδη εἶπον καὶ εἰς τοὺς δύο ἐντίμους φίλους μου τοὺς Γερουσιαστὰς κόμητα Βούλγαρη καὶ κύριον Βαλαορίτην, εὐρισκόμενος κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐν Κερκύρα μετὰ ἐνδεκαετῆ ἀπουσίαν. Ἐσκόπευον μάλιστα νὰ συγχαρῶ διὰ τοῦ τύπου τοὺς συμπολίτας μου περὶ τῶν ἐλευθεριῶν, ἃς σήμερον αὐτοὶ χαίρουσι καὶ αἱ ὁποῖαι ἐὰν ὑπῆρχον εἰς τὸν καιρὸν μου, βεβαίως δὲν ἤθελον παραιτήσῃ τὸ πάτριον ἔδαφος, ἵνα τρέξω κατόπιν μιᾶς χιμαιρικῆς ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλὰ

ἐβιάσθην νὰ ἀναχωρήσω διὰ Βενετίαν, ὅπου θέλω μείνει μέχρις οὗ δοθῇ δικαιοσύνην εἰς τὸ φιλότιμόν μου προσβληθὲν ὑπὸ δύο ἀπατεῶνων Ἰονίων.

« Αἱ ῥηθεῖσαι ἐλευθερίαι, Ἐξοχώτατε, παρεχωρήθησαν εἰς τοὺς Ἰονίους μετὰ παρέλευσιν πολυχρονίων παθημάτων καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ φιλελευθέρου κινήματος ὅπερ ἐξεῖράγη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ 1848. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐγενήθη τὸ κόμμα τῶν Ῥιζοσπαστῶν, καὶ τὸ κόμμα τοῦτο αὐξήθη ἀπὸ τὴν Νερωνίακὴν σκληρότητα τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ Οὐάρδ, (ὅστις εἰς δύο ἐβδομάδας παρέδωκεν εἰς τὴν ἀγχόνην, ἐν Κεφαλληνίᾳ, 21 ἄτομα,) ἔγεινε δημοτικὸν καὶ ἐρρίζωθη εἰς τὴν καρδίαν ὄλου τοῦ Ἰονίου λαοῦ. Ἡ κραυγὴ «ἕνωσις μὲ τὴν μητρικὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα» ἀντήχησεν εἰς ὅλα τὰ στόματα τοῦ Ἰονίου λαοῦ, ἀπελπισμένου πλέον εἰς τὰς ἐλπίδας του νὰ εὕρῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν φιλελεύθερον Ἀγγλίαν, ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Σίρ Γκιὸν Ροῦσελ. Ἐπομένως συνέβη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἐκεῖνο ὅπερ συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς καταπιεζομένους λαούς, ἤγουν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἢ ἀπελπίσῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ ἐλπίς εὐτυχέστερου μέλλοντος.

« Ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι βεβαίως μία ἰδέα πατριωτικὴ καὶ νομιμοτάτη κατὰ θεωρίαν, ἐνῶ μάλιστα δὲν ὑπάρχει Ἑλληνὸς οὐδὲ νὰ μὴν πιεσθῇ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐτύπωσα γαλλιστὶ κατὰ τὸ 1854 ἔτος περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ ἐσώκλεισον φυλλάδιον (Περί τῆς ἐπικρατοῦσης ἰδέας μετὰ τὸ Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως)· καὶ παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα νὰ τὸ δεχθῇ εὐμενῶς ἐν τῇ ἰδιότητι τῆς διακεκριμένου θιασώτου τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

« Ἦθελεν εἶσθαι μεγάλη εὐτυχία διὰ τοὺς λαούς, ἐὰν ἠδύναντο νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι των· πλὴν ἐκεῖνη τοῦ Ἰονίου λαοῦ, μολονότι εἶναι νομιμοτάτη, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, εἰμὴ μετὰ ῥῆξιν

γενικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία ἤθελε νικηθῆ. Μέχρις οὗ ὑπάρχει ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων τοῦ 1815 αἱ Ἰόνιοι νῆσοι θέλουν μένει ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἐξαίρετον Προστασίαν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος καὶ τῶν διαδόχων Αὐτῆς. Κατὰ τὴν συνθήκην ταύτην, ἣτις πώποτε δὲν δύναται νὰ προσβληθῆ ἄνευ τῆς συγκαταβάσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσσίας, αἱ Ἰόνιοι νῆσοι θέλουν εἶσθαι Κράτος χωριστὸν καὶ ἀνεξάρτητον, διοικούμενον συνταγματικῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ ἡ Αὐτῆς Βρετανικῆ Μεγαλειότης, δεχθεῖσα τὴν προστασίαν τῶν Ἰονίων νήσων, ἔκαμεν εἰς αὐτάς τὴν πρώτην ἀδικίαν διατάσσουσα νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ τῶν ἀποικιῶν ὑπουργοῦ Τῆς. Μὲ ἄλλας λέξεις αἱ καρποφόροι καὶ σημαντικαὶ νῆσοι αὗται τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐθεωρήθησαν ὡς μία τῶν πολυαρίθμων ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅχι ὡς Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον, ἀπλῶς προστατευόμενον παρ' αὐτῆς ἕνεκα τῆς μικρότητός του. Ἴδου ἡ πηγὴ ὄλων τῶν συμφορῶν εἰς τὰς ὁποίας ὑπέκυψαν οἱ Ἰόνιοι πατριῶται.

«Καὶ βεβαίως ἐσάθη διὰ τὰς Ἰονίους νήσους μεγάλη δυστυχία νὰ διορισθῆ εἰς αὐτάς πρῶτος Μέγας Ἀρμοστής τῆς Ἀγγλίας ὁ ἀρχαῖος διοικητὴς τῆς Σέιλανδ ὁ ἐπικατάρατος Σίρ Θωμᾶς Μαίτλανδ. Ἐὰν ὁ μέθυσος ἀνὴρ οὗτος δὲν ἦτον συνηθισμένος νὰ διοικῆ τοὺς Κόμους, αὐτὸς ἤθελε κάμει χρῆσιν τῶν συμβουλῶν, ἅς ὁ κόμης Καποδίστριας, ὁ αὐτουργὸς τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας ἐν τῇ πατρίδι του, ἔδωκεν ἐγγράφως εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον συνεπεία τῆς προσκλήσεως τοῦ λόρδου Κάσελρεγ ἵνα διοικήσῃ τὰς Ἰονίους νήσους συνταγματικῶς. Ὁ Σίρ Θωμᾶς Μαίτλανδ οὐδὲν ἔπραξε, καὶ μάλιστα κατέτρεξεν ὡς θιασώτας τῆς Ρωσσίας ὄλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον λάβει κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως σχέσεις μὲ τὸν Κόμητα Καποδίστριαν, τὸν εὐνοούμενον τοῦτον ὑπουργὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α'.

«Ἡ ἀναθεματισμένη Ρωσσοφοβία αὕτη, ὑπὸ τῆς ὁποίας δυστυχῶς κυριεύονται εἰσέτι διάφοροι ἐξαίσιοι πο-

λιτικοί ἄνδρες τῆς Δύσεως, συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν κακὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων πρότερον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, καὶ ἀργότερα ἐν Ἑλλάδι.

«Ἦθελον ἐκταθῆ πολὺ ἂν ἔλεγον ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου ταύτῃ διατι οἱ Ἕλληνες ἐν γένει ἔλαβον μεγαλειτέραν συμπάθειαν διὰ τὴν Ῥωσσίαν παρὰ διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἢ Γαλλίαν. Ὄταν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Δύσεως τέλος θέλουν πεισθεῖ ὅτι οἱ Ἕλληνες σήμερον προτιμῶσι τὸ θετικὸν ἀντὶ τοῦ θεωρητικοῦ καὶ ὅτι χάριν τῶν πολυαριθμῶν ἐφημερίδων αἵτινες τυπώνονται ἐν Ἐπτανήσῳ, ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἀνατολῇ, σήμερον οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρκετὰ φωτισμένοι ἵνα γνωρίσωσι τὰ συμφέροντά των, ἢ Ῥωσσία δὲν θέλει ἔχει πλέον ἐπιβρόχην ἐν τῇ Ἀνατολῇ μὲ ὄλας τὰς προσπάθειας τῶν πολυαριθμῶν θιασωτῶν αὐτῆς μεταξὺ τοῦ κλήρου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

«Ἐγὼ ἐπίσης, ἔξοχώτατε, ἤμην εἰς τῶν θιασωτῶν τῆς Ῥωσσίας ἐν Ἑλλάδι ὅπου ὑποχρεώθην νὰ λάβω ἄσυλον ἵνα ἀποφύγω τὸν Ἀγγλικὸν δεσποτισμὸν ἐν Κερκύρα, ἂν καὶ κατεῖχον αὐτόθι ἐντιμον θέσιν. Καὶ διαρκούσης ἐν Ἑλλάδι τῆς τελευταίας κατοχῆς τῶν Ἀγγλο-γαλλικῶν στρατευμάτων, ἐζήτησα ἄσυλον εἰς Ῥωσσίαν καὶ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπηρετήσω εἰς τὸ Ἀσιατικὸν τμήμα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ Ἰανουαρίου 1857 μέχρι Μαΐου 1858. Ἐπομένως δύναμαι νὰ ὀμιλήσω ἐλευθέρως καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἄνευ φόβου νὰ διαψευσθῶ, καὶ νὰ εἶπω ὅτι ἡ Ῥωσσία ἔχασε τὴν ἐπιβρόχην τῆς, τοῦλάχιστον ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος, εἰ μὴ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Οἱ Ἕλληνες τέλος κατένοησαν ὅτι, ἢ Ῥωσσία δὲν ἔχει πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν εἰμὴ ὅταν αὕτη ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἦσαν πρότερον οἱ πλέον θανάσιμοι ἐχθροὶ τῆς. Μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην:

Α'. Ὁ κύριος Ἀργυρόπουλος, ἐκεῖνος ὅστις κατὰ τὸ 1831 ἐνεψύχωσε τὸν γενναῖον ναύαρχον Μιαούλην νὰ κανονοβολήσῃ κατὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς σημαίας εἰς τὴν ἐν Πόρῳ σύγκρουσιν, διορισθεὶς διὰ μιᾶς Σύμβου-

λος τῆς Ἐπικρατείας ἀναλαμβάνων τὰ χρέη πρώτου διερμηνέως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσσιῆς πρεσβείας.

Β'. Ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σούτσος, ἐκεῖνος ὅστις ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1851 ἔτους ἔγραψε κατὰ τῆς Ῥωσσίας, τιμηθεὶς μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου συνωδευμένον μὲ δῶρον 4,000 ρουβλίων ἀργυρῶν διὰ τὸ ποίημά του κατὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων, διαρκούντος τοῦ πολέμου ἐν Κριμαίᾳ.

«Τοιοῦτοτρόπως ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης δὲν κυριευθῆ ὑπὸ τῆς Ῥωσσοφοβίας, ἐὰν περικυκλωθῆ ἀπὸ ἀνδρας πεπαιδευμένους ἀνευ παθῶν καὶ ἀνευ κεκρυμμένων σκοπῶν, ἐὰν ἀκροασθῆ μὲ καλοκάγαθίαν ὅλους ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι νόμιμα παράπονα κατὰ τοῦ παρόντος συστήματος, ὅπερ διοικεῖ τὰς Ἰονίους νήσους, καὶ ἐὰν θέλει καταργῆσαι τὸν δεσποτισμὸν τῆς ὑψηλῆς ἀσυνομίας καὶ παραδεχθῆ τὰς ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεις, ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θέλει φέροι εἰς πέρας, δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, τὴν ἐντιμὸν ἀποστολὴν Τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, καὶ τὸ ἐντιμὸν ὄνομά Τῆς θέλει ἀποθανατισθῆ.

«Τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα, ὅπερ μοὶ ὑπηγόρευσε τὴν μακροτάτην ταύτην ἐπιστολὴν μου, μοὶ δίδει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θέλει καλοκάγαθως συγχωρῆσαι τὸ θῆρρος ὅπερ ἔλαβον νὰ γράψω εἰς Ὑμᾶς. Ἡ καλοκάγαθία Σας θέλει εἶσθαι εἰσέτι μεγαλειτέρα ἐὰν ἡ Υ. Ε. ἐνθυμηθῆ τὸ ῥητὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων **ΚΑΙ ΔΗΔΟΣ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΣΟΦΙΑΝ ΣΤΕΓΕΙ.**

«Ἐν τούτοις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι μὲ βαθύτατον σέβας τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος.

Ταπεινότατος καὶ Ὑποκλ. Δούλος.

Ὁ Ἰππότης Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.

ᾧ πόσον εἶναι ἀπατημένος ὁ ἑπτανησιακὸς λαός!
Ἐφθασεν ἤδη ὁ καιρὸς νὰ μάθῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἑπτανήσιοι σήμερον εἰμεθα παρηγκωνισμένοι ἵνα μὴ εἶπω κατὰ φρονημένους ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλ-

λάδος διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ὁποίου ἐχύσαμεν τόσα αἵματα, καὶ ἔδαπανήσαμεν μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἴδου ἡ ἀπόδειξις τῶν παρ' ἐμοῦ λεχθέντων. Ποῦ εἶναι αἱ ἔθνικαὶ γαῖαι τὰς ὁποίας ἐψήφησαν αἱ ἔθνοσυνελεύσεις ἵνα οἱ Ἑπτανήσιοι ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἰδιαιτέρον Δῆμον; Ποῦ ἐτέθη ὁ ἀνδριάς τοῦ Κυβερνήτου κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Ἀθηναίων τὸ 1844 ἔτος; Ἄς παύσωσι λοιπὸν οἱ Ῥιζοσπάσται νὰ ἐνθουσιάζουν τὸν εὐάγωγον λαὸν τῆς Ἑπτανήσου μὲ ματαίαις ἐλπίδας. Οὔτοι δὲν θέλουν πράξει ἄλλο τι εἰμὴ νὰ ἐνοχοποιήσωσι τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ δυσαρεστήσωσι ἔτι περισσότερον τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, παρατηροῦσαν μίαν συστηματικὴν ἀντιπολίτευσιν ἐναντίον αὐτῆς. Τέλος ἄς γίνωμεν φρόνιμοι, καὶ ἄς ζητήσωμεν ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας πράγματα ὠφέλιμα διὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῆ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ἐπειδὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ Προστάτρια των.

Βεβαρυμένοι δὲ ν' ἀκούω πάντοτε νὰ ἀποδίδηται εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐπομένως εἰς τοὺς Μεγάλους Ἀρμοστὰς τῆς Α. Β. Μ. ἡ κακίστη καὶ δεσποτικὴ μᾶλλον παρὰ συνταγματικὴ διοίκησις τῶν Ἰονίων νήσων, ἐνῶ πολῖται Ἑπτανήσιοι ἐσυμβούλευσαν καὶ ὑπεστήριξαν πάντοτε τοὺς Ἀρμοστὰς, ἀπεφάσισα τέλος ν' ἀφαιρέσω ἀπὸ τῆς ὑποκρισίας τὸ προσωπεῖον φανερόνων ποῖα εἶναι τ' Ἀδικα καὶ ποῖα τὰ Δίκαια τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ποῖα ἐκεῖνα τοῦ Ἰονίου λαοῦ κατὰ τὸ ῤῥητὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, καὶ τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.

Τὸ σύγγραμμα διαιρεῖται εἰς ἕξ μέρη, ἃ δύνανται τις ν' ἀναγνώσῃ χωριστὰ καὶ ἐπομένως θέλει δημοσιευθῆ εἰς ἕξ φυλλάδια.

Τιμὴ δὲ τῆς συνδρομῆς προσδιορίζεται 20 ἑκατοστὰ δι' ἕκαστον τυπογραφικὸν φύλ. εἰς 8ον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1860.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050270